

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 12, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1371](#) 27-05-2025

GT4U B.V. c.s./Curator van GT HEALTHCARE4U B.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:2561](#) 22-04-2025

Bestuurder/Stego Nederland B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1024](#) 08-04-2025

Enquête Fytagoras B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:745](#) 25-03-2025

Minderheidsaandeelhouders/Head B.V. c.s.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:3426](#) 12-12-2024

Enquête MVD Europe B.V. II - Aanhoudende impasse in joint venture noodzaakt tot overdracht aandelen beide aandeelhouders

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:6120](#) 14-05-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:5581](#) 30-04-2025

Schadestaatprocedure na vaststelling aansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:5452](#) 25-04-2025

Ontslagen bestuurders/RISQwise B.V.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:1556](#) 22-01-2025

Hiltermann/Bestuurders van GreenMo Rent

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:6038](#) 28-06-2023

Geschil tussen bestuurders/aandeelhouders

RECHTSPRAAK

Enquête Fytagoras B.V.

OK; enquête. Een inmiddels ontslagen bestuurder verzoekt namens de vennootschap om een enquêteprocedure. Verweerders zijn de enige aandeelhouder, een Chinese rechtspersoon en de nieuwe bestuurders van de vennootschap. De grondslag voor het verzoek is de twijfel bij de voormalig bestuurder over de rechtsgeldigheid van de benoeming van de nieuwe bestuurders en hun capaciteiten. Daarnaast zijn er zorgen over de juistheid van het beleid binnen de vennootschap. Zo laat de aandeelhouder al jaren een schuld van ruim twee miljoen euro onbetaald, wat voor liquiditeitsproblemen zorgt bij de vennootschap. De OK oordeelt dat er gegronde redenen zijn te twijfelen aan een juist beleid. Een onderzoek is gerechtvaardigd. Een onderzoek wordt voorlopig aangehouden. De OK benoemt bij wijze van onmiddellijke voorzieningen een derde als bestuurder van de vennootschap en een derde als beheerder van de aandelen. Eerst moet worden gezien of deze benoemingen leiden tot een oplossing van het conflict alvorens de OK een onderzoeker aanstelt.

Inleiding

Fytagoras B.V. ('Fytagoras') is een vennootschap die zich bezighoudt met technisch onderzoek naar plant-fysiologische en plant-technologische processen en eigenschappen. Alle aandelen worden sinds 2016 gehouden door een Chinees farmaceutisch bedrijf, Jilin Zixin Pharmaceutical Industrial co. LTD ('Jilin Zixin').

'Voormalig bestuurder 1' heeft twijfels over de vraag of Jilin Zixin nog wel rechtsgeldig wordt vertegenwoordigd in de loop van 2024, onder meer bij de benoeming van twee nieuwe bestuurders. Bepaalde documenten zijn niet juist ondertekend en niet op briefpapier van Jilin Zixin afgedrukt. Ook de metadata klopt niet. Ook is Voormalig bestuurder 1 niet gehoord over

de benoeming van de bestuurders. Als Jilin Zixin een grote hoeveelheid informatie over klanten van Fytagoras opvraagt per e-mail bij Voormalig bestuurder 1, weigert Voormalig bestuurder 1 deze te verstrekken. Fytagoras heeft een geheimhoudingsplicht ten opzichte van haar klanten. Bovendien heeft hij twijfels of Jilin Zixin rechtsgeldig wordt vertegenwoordigd en worden de e-mails verstuurd vanaf onbekende adressen.

Voormalig bestuurder 1 wordt uiteindelijk ontslagen door de aandeelhouder. Een dag voor het ontslag dient Voormalig bestuurder 1 het enquêteverzoek in.

Inhoud enquêteverzoek

Voormalig bestuurder 1 heeft aan het enquêteverzoek ten grondslag gelegd dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid en juiste gang van zaken. Volgens Voormalig bestuurder 1 maakt de toestand van de vennootschap het nodig dat er onmiddellijke voorzieningen worden getroffen. Voormalig bestuurder 1 voert onder andere aan dat er een dure Mercedes is aangeschaft, dat Jilin Zixin ruim twee miljoen aan facturen onbetaald laat en dat er een conflict met een klant, de Universiteit Leiden, is ontstaan door Jilin Zixin. Ook voert Voormalig bestuurder 1 aan dat door een statutenwijziging de aandeelhouder meer macht heeft gekregen, waardoor het besturen van de vennootschap moeilijk is geworden. Ook de benoeming van 'Bestuurder 1 en 2', hun capaciteiten en het opvragen van gevoelige informatie bij Fytagoras en de onrust die is ontstaan binnen Fytagoras bij zowel klanten als personeel getuigen volgens Voormalig bestuurder 1 van een onjuist beleid. Jilin Zixin voert aan dat Voormalig bestuurder 1 niet ontvankelijk is, omdat er geen bezwaren vooraf kenbaar zijn gemaakt en Voormalig bestuurder 1 zijn eigen positie wil redden.

Oordeel OK

De OK stelt dat Voormalig bestuurder 1 ten tijde van het indienen van het enquêteverzoek bevoegd was om Fytagoras te vertegenwoordigen. Het enquêteverzoek wordt namens Fytagoras gedaan, de bezwarenbriefregeling is daarom niet van toepassing. Van misbruik van bevoegdheid is niet gebleken.

De OK gaat vervolgens in op de inhoudelijke gronden van het enquêteverzoek. Over de Mercedes is de OK kort: weliswaar is het een fors bedrag, maar de kosten zijn door Jilin Zixin gedragen en het bestuur van Fytagoras heeft nooit enig bezwaar gemaakt. Ook is de aanschaf in 2016 geweest, waardoor het buiten de periode valt waarover een onderzoek wordt verzocht.

Ook over het geschil met de Universiteit Leiden is de OK kort. Dit geschil is opgelost door middel van een vaststellingsovereenkomst. Het door Fytagoras aan de Universiteit Leiden verschuldigde bedrag is vergoed aan Fytagoras door of namens Jilin Zixin.

Dan de statutenwijziging. Dat Fytagoras niet meer bestuurd zou kunnen worden na de statutenwijziging is niet concreet toegelicht en ook niet gebleken. Dat voor grote besluiten de goedkeuring van de algemene vergadering nodig is, is niet ongebruikelijk. Bovendien heeft Jilin Zixin nooit gebruikgemaakt van de bevoegdheid om financiële grenzen te stellen aan de bevoegdheid van het bestuur. Dit levert dus geen grond op om te twijfelen aan de juistheid van het beleid. Dat geldt ook voor de stelling dat Jilin Zixin zelf in financiële problemen zou verkeren, nu niet is gebleken dat dat van invloed is op Fytagoras.

Dit geldt wel voor het onbetaald laten van ruim 2 miljoen euro aan facturen. Jilin Zixin heeft aangevoerd dat door Chinese wettelijke restricties deze facturen onbetaald zijn gebleven. Dit argument overtuigt de OK niet. Het was voor Jilin Zixin namelijk wel mogelijk de betaling uit hoofde van de vaststellingsovereenkomst met de Universiteit Leiden aan Fytagoras te voldoen. Jilin Zixin heeft nog aangevoerd dat het niet ongebruikelijk is dat de moedervennootschap een schuld bij de dochtervennootschap heeft. De OK oordeelt dat Jilin Zixin eraan voorbijgaat dat de schuld al ruim vier jaar openstaat en Fytagoras daardoor in financiële problemen dreigt te komen.

Ook de benoeming van Bestuurder 1 en 2 roept de nodige vragen op. Het is niet te begrijpen waarom daarover nooit is overlegd met Voormalig bestuurder 1. Dat Voormalig bestuurder 1 zijn vraagtekens heeft geplaatst bij de echtheid van diverse aangeleverde documenten en de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de personen die naar Voormalig bestuurder 1 hebben gemaild, is volgens de OK terecht.

Dat Voormalig bestuurder 1 niet is gehoord over de benoeming van Bestuurder 2 maakt het benoemingsbesluit gebrekkig. Ook de benoeming van Bestuurder 1 is gebrekkig, omdat onduidelijk is van wie de e-mail afkomstig was waarin het voornemen van benoeming wordt aangekondigd en wat de status van diegene binnen Jilin Zixin is. Ook oordeelt de OK dat de twijfels over de bestuurscapaciteiten van Bestuurder 1 en 2 bij Voormalig bestuurder 1 terecht zijn.

De OK oordeelt dat het begrijpelijk is dat Voormalig bestuurder 1 zich heeft verzet tegen afgifte van vertrouwelijke informatie. Contractueel was Fytagoras hier ten opzichte van haar klanten ook tot gehouden. Het was niet in het belang van de onderneming om die informatie aan de aandeelhouder te verstrekken. Bovendien was het onduidelijk of Jilin Zixin wel op de juiste wijze werd vertegenwoordigd en of Bestuurder 1 en 2 rechtsgeldig waren benoemd. Bestuurder 1 en 2 weigerden bovendien een geheimhoudingsverklaring te tekenen.

Verschillende klanten hebben aangegeven met het gewijzigde bestuur niet in zee te willen. Dit zorgt voor een dreigend liquiditeitstekort en grote onrust bij het personeel. Bestuurder 1 en de

gevolmachtigde van Jilin Zixin konden op de mondelinge behandeling hierover geen inlichtingen verschaffen.

De OK oordeelt dat er gegronde redenen zijn te twijfelen aan een juist beleid en een juiste gang van zaken binnen Fytagoras. Een onderzoek is gerechtvaardigd. De OK beveelt een onderzoek over de periode van 1 januari 2024 tot aan de datum van de beschikking.

Ook acht de OK het noodzakelijk om bij wijze van onmiddellijke voorziening een derde als bestuurder van Fytagoras te benoemen en de aandelen in beheer van een derde te brengen.

De OK houdt de aanwijzing van een onderzoeker voorlopig aan om te bezien of door de te treffen onmiddellijke voorzieningen een oplossing van het geschil kan worden bereikt. Ieder van de partijen of de door de OK te benoemen bestuurder of beheerder kan op elk moment de OK verzoeken om de onderzoeker aan te wijzen.

H. Boven, juni 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1024

Zaaknummer: 200.349.325/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, A.P. Wessels, A.J. Wolfs, V.G. Moolenaar en G. Dubbeld

Advocaten: O.F.J. Moorman van Kappen en N. Voets

Wetsartikelen: 2:349a BW en 2:344 BW

RECHTSPRAAK

Geschil tussen bestuurders/aandeelhouders

Het betreft hier een in april 2025 gepubliceerde uitspraak van juni 2023. Twee bestuurders en 50%-aandeelhouders van een vennootschap laten een aandeelhouders- of managementovereenkomst opstellen, die vervolgens niet wordt ondertekend. Eén van de bestuurders/aandeelhouders verricht en factureert op eigen naam werkzaamheden die volgens de ander vallen onder de activiteiten van de vennootschap. De betreffende bestuurder/aandeelhouder wordt contractbreuk, onrechtmatige concurrentie en schending van de bijzondere zorgplicht als bestuurder verweten. In kort geding vordert de andere bestuurder/aandeelhouder, mede namens de vennootschap, betaling van schadevergoeding en boetes en schorsing van de betreffende bestuurder/aandeelhouder. In reconventie vordert de betreffende bestuurder/aandeelhouder betaling van de opgeschorte managementvergoeding en toegang tot het bedrijfspand en de systemen van de vennootschap. De voorzieningenrechter wijst de conventionele vorderingen af en de reconventionele vorderingen toe.

Feiten

Twee zelfstandig bevoegde bestuurders en 50%-aandeelhouders ('Bestuurder 1' en 'Bestuurder 2') van een vennootschap die zich richt op de relocation en recruitment van expats ('de Vennootschap'), laten een concept aandeelhoudersovereenkomst opstellen waarin onder meer de verplichte aanbidding van aandelen en de gunning van zakelijke kansen geregeld worden. Zij laten ook een concept managementovereenkomst tussen de Vennootschap en Bestuurder 2 opstellen, waarin onder meer de managementvergoeding voor Bestuurder 2, de beëindiging van de managementovereenkomst en non-

concurrentieafspraken worden geregeld. De concept managementovereenkomst noch de concept aandeelhoudersovereenkomst worden ondertekend.

Van oktober 2022 tot en met januari 2023 heeft Bestuurder 2, vanuit haar eigen vennootschap, vier facturen bij Teachleap in rekening gebracht voor consultancy op het gebied van diversiteit en inclusiviteit ('DEI'). De Vennootschap en Bestuurder 1 ('de Vennootschap c.s.') menen dat deze werkzaamheden vallen binnen de reikwijdte van de werkzaamheden van de Vennootschap en dat Techleap een potentiële klant was van de Vennootschap. Door Techleap te adviseren op het gebied van DEI is Bestuurder 2 tekortgeschoten in de nakoming van de uit de management- en aandeelhoudersovereenkomst voortvloeiende verbintenissen, waardoor zij schadevergoeding en contractuele boetes verschuldigd is, zo stellen de Vennootschap c.s. Voor zover geen sprake zou zijn van een rechtsgeldige aandeelhouders- en/of managementovereenkomst, is volgens de Vennootschap c.s. sprake van onrechtmatige concurrentie. Daarnaast menen de Vennootschap c.s. dat Bestuurder 2 de bijzondere zorgplicht heeft geschonden die op haar als bestuurder van de Vennootschap rust jegens de Vennootschap en Bestuurder 1.

Bestuurder 1 laat in hoedanigheid van bestuurder van de Vennootschap aan Bestuurder 2 weten de managementvergoeding van Bestuurder 2 op te schorten. Daarnaast verzoekt Bestuurder 1 Bestuurder 2 per direct af te treden als bestuurder en haar aandelen in de Vennootschap aan te bieden tegen 25% van de marktwaarde. Hieraan geeft Bestuurder 2 geen gehoor. Bestuurder 1 beëindigt vervolgens de managementovereenkomst met Bestuurder 2.

De Vennootschap c.s. starten een kort geding tegen Bestuurder 2 en haar enig aandeelhouder en bestuurder ('Bestuurder 2 c.s.') en vorderen daarin onder meer betaling van een voorschot op de schadevergoeding en contractuele boetes door Bestuurder 2 c.s. en schorsing van Bestuurder 2 als bestuurder van de Vennootschap, althans het stem- en/of vergaderrecht van Bestuurder 2 in het bestuur van de Vennootschap te schorsen. Bestuurder 2 c.s. betwisten het voorgaande. In reconventie vorderen zij onder meer betaling door de Vennootschap van (een voorschot op) de opgeschorte managementvergoeding van Bestuurder 2 en de Vennootschap c.s. te veroordelen om Bestuurder 2 c.s. toegang te verlenen tot het bedrijfspand en de (computer)systemen van de Vennootschap.

Oordeel voorzieningenrechter

De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat het geen twijfel lijdt dat in onderhavig geval sprake is van een impasse tussen Bestuurder 1 en Bestuurder 2. Er wordt verzocht om forse ingrepen, waarvoor een navenant forse rechtvaardiging moet kunnen worden gevonden, aldus de voorzieningenrechter. Een voorziening zoals hier is gevorderd door en ten gunste van één

van de aandeelhouders, Bestuurder 1, kan volgens de voorzieningenrechter alleen worden toegewezen als hoogst aannemelijk is dat haar perspectief het moet winnen van dat van de ander.

Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat vaststaat dat de overgelegde laatste concepten van de management- en aandeelhoudersovereenkomst niet definitief zijn gemaakt en niet zijn getekend. Niet aannemelijk is geworden dat een aandeelhoudersovereenkomst en/of managementovereenkomst zijn overeengekomen.

Voor zover het non-concurrentiebeding en het zakelijke kansenbeding in de (concept) managementovereenkomst respectievelijk de (concept) aandeelhoudersovereenkomst bedingen als intentie afspraken tussen partijen zouden moeten worden beschouwd, kan volgens de voorzieningenrechter niet worden vastgesteld dat tussen partijen een duidelijke omschrijving en afbakening van de grenzen van de scope van de gezamenlijke onderneming/het werkterrein van de Vennootschap is overeengekomen en dat de DEI-activiteiten daartoe behoorden. Daarom is ook niet, althans onvoldoende aannemelijk geworden dat door onrechtmatige concurrentie sprake is van een materiële tekortkoming of onrechtmatige daad van Bestuurder 2 c.s. jegens de Vennootschap dan wel Bestuurder 1, aldus de voorzieningenrechter. De vorderingen van de Vennootschap c.s. tot betaling van een voorschot op de schadevergoeding en contractuele boetes door Bestuurder 2 c.s. worden derhalve afgewezen.

De vordering tot schorsing van Bestuurder 2 als bestuurder van de Vennootschap dan wel schorsing van haar stem- en/of vergaderrecht, wordt eveneens afgewezen. Weliswaar is sprake van een impasse op bestuurs- een aandeelhoudersniveau, zo oordeelt de voorzieningenrechter, maar niet is voldoende aannemelijk gemaakt dat sprake is van wanbeleid aan de kant van Bestuurder 2 of van een zwaarwegende reden die meebrengt dat van de Vennootschap in redelijkheid niet kan worden gevergd dat Bestuurder 2 nog langer haar taken als bestuurder uitoefent.

Tot slot oordeelt de voorzieningenrechter dat gelet op het voorgaande niet aannemelijk is geworden dat de Vennootschap bevoegd was om de managementvergoeding van Bestuurder 2 op te schorten en/of de daaraan ten grondslag liggende overeenkomst te beëindigen. De vorderingen in reconventie van Bestuurder 2 c.s. ten aanzien van het (voorschot) op de managementvergoeding en de toegang tot het bedrijfspand en de systemen van de Vennootschap worden dan ook toegewezen.

L.L. Bakker, juni 2025

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-06-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:6038

Zaaknummer: C/15/339439 / KG ZA 23-228

Rechters: A.H. Schotman

Advocaten: F.E. van 't Hek, E. van der Spek en P. van Boxtel

Wetsartikelen: 2:8 BW en 843a Rv

RECHTSPRAAK

Hiltermann/Bestuurders van GreenMo Rent

Twee bestuurders worden aansprakelijk gehouden voor schade die een leasemaatschappij lijdt doordat zij bij het sluiten van een leaseovereenkomst onterecht verklaarden dat de gefinancierde elektrische fietsen aan hun vennootschap waren geleverd. De rechtbank wijst aansprakelijkheid op grond van artikel 2:249 BW af, maar oordeelt dat wel sprake is van aansprakelijkheid op grond van onrechtmatige daad. De schade wordt vastgesteld in een schadestaatprocedure.

GreenMo Rent B.V. ('GreenMo Rent') is onderdeel van een groep vennootschappen actief in elektrische mobiliteit, waarvan onder andere GO Sharing en GreenMo Group deel uitmaken. GreenMo Rent kent twee bestuurders (de 'Bestuurders'), die indirect via hun holdings betrokken zijn. Hiltermann Lease B.V. ('Hiltermann') (als lessor) sluit een leaseovereenkomst met GreenMo Rent (als lessee) voor de financiering van 1.875 elektrische fietsen en 948 e-mopeds. Als vorm van zekerheid blijven de leaseobjecten in eigendom van Hiltermann.

GreenMo Rent komt haar betalingsverplichtingen uit de leaseovereenkomst op een gegeven moment echter niet na. Kort daarna volgt het faillissement van zowel GreenMo Group als GreenMo Rent. Hiltermann stelt dat zij is misleid bij het aangaan van de overeenkomst, omdat GreenMo Rent toentertijd had verklaard dat zij beschikte over 1.875 elektrische fietsen en 948 e-mopeds, terwijl later bleek dat 1.407 van de elektrische fietsen nooit waren geleverd. Hiltermann vordert schadevergoeding van de Bestuurders op grond van artikel 2:249 en 6:162 BW en stelt dat de Bestuurders:

- onjuiste informatie hebben verstrekt over de financiële situatie van GreenMo Rent;
- wisten of hadden moeten weten dat GreenMo Rent haar verplichtingen niet kon nakomen;
- ten onrechte een acceptatieverklaring hebben ondertekend waarin stond dat alle

leaseobjecten waren geleverd.

De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van aansprakelijkheid op grond van artikel 2:249 BW, omdat de verstrekte financiële gegevens geen ‘tussentijdse cijfers’ in de zin van dat artikel zijn. De cijfers behelsden slechts interne managementcijfers die rechtstreeks uit het interne boekhoudstelsel van GreenMo Group kwamen. Deze cijfers waren ook niet van een toelichting voorzien en bovendien heeft GreenMo Rent op voorhand nog aangegeven dat de accountant nog bezig was met het jaarverslag. Ook heeft GreenMo Rent bij het verstrekken van de cijfers een aantal voorbehouden gemaakt. Het moet Hiltermann daarom redelijkerwijs duidelijk zijn geweest dat de verstrekte cijfers een voorlopig karakter hadden. De enkele omstandigheid dat de cijfers zijn verstrekt om Hiltermann in staat te stellen om zich met het oog op het sluiten van de leaseovereenkomst een beeld te vormen van de financiële situatie van GreenMo Rent, is onvoldoende om de verstrekte cijfers als tussentijdse cijfers in de zin van artikel 2:249 BW aan te merken.

Ook is niet gebleken dat de bestuurders op het moment van het aangaan van de leaseovereenkomst wisten of hadden moeten weten dat GreenMo Rent haar verplichtingen niet zou kunnen nakomen. Volgens de rechtbank zijn er geen aanwijzingen dat GreenMo Rent destijds structureel liquiditeitsproblemen had of dat de financiële positie zodanig slecht was dat de bestuurders hadden moeten voorzien dat GreenMo Rent niet aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen.

De rechtbank acht de Bestuurders wel aansprakelijk op grond van onrechtmatige daad (art. 6:162 BW), omdat zij een onjuiste acceptatieverklaring hebben ondertekend, waarmee zij verklaarden dat alle leaseobjecten waren geleverd. In werkelijkheid waren 1.407 van de 1.865 fietsen nooit geleverd. Deze verklaring was essentieel voor Hiltermann, omdat de eigendom van deze fietsen als zekerheid voor de financiering diende. De rechtbank oordeelt dat dit ernstig onzorgvuldig was en dat de Bestuurders beiden persoonlijk ernstig verwijtbaar hebben gehandeld. De rechtbank acht het daarbij aannemelijk dat Hiltermann de financiering zonder de onjuiste verklaring niet of onder andere voorwaarden zou hebben verstrekt.

De exacte schade wordt vastgesteld in een schadestaatprocedure. De omvang van de schade is namelijk mede afhankelijk van de opbrengst van de (executie)verkoop van de elektrische fietsen en e-mopeds die Hiltermann wel heeft teruggekregen.

De voorwaardelijke incidentele vordering van Hiltermann tot inzage in bescheiden op grond van artikel 843a Rv wordt afgewezen wegens strijd met de goede procesorde.

K.H.L. Andel, juni 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:1556

Zaaknummer: C/10/669477 / HA ZA 23-1031

Rechters: B. van Velzen, B.J.M.P. Cremers en S.V. Hardonk

Advocaten: J.A.I. Verheul, E.J. Heijnen en M.W. Steenpoorte

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:249 BW

RECHTSPRAAK

Enquête MVD Europe B.V. II - Aanhoudende impasse in joint venture noodzaakt tot overdracht aandelen beide aandeelhouders

OK; enquête. De twee bestuurders/aandeelhouders van een joint venture raken in conflict na door één van hen geconstateerde onregelmatigheden in de bedrijfsvoering. In een eerdere beschikking heeft de OK één van hen als bestuurder geschorst, een OK-bestuurder aangewezen en de aandelen van deze bestuurder overgedragen aan een beheerder. De joint venture verzoekt daarop om nadere voorzieningen. Omdat de impasse voortduurt en besluitvorming wordt geblokkeerd, draagt de OK de aandelen van de andere aandeelhouder nu ook over aan een beheerder. Dit maakt liquidatie van de joint venture mogelijk en voorkomt verdere schade aan de onderneming.

Feiten en procesverloop

MVD Europe B.V. ('MVDE') is een joint venture van A en B, die ieder 50% van de aandelen houden en zelfstandig bevoegd bestuurder zijn. MVDE richt zich op distributie en marketing van IT-producten binnen de Europese Unie. A woont in de Verenigde Staten en drijft daar een soortgelijke onderneming. Via MVDE wil A de Europese markt betreden. B verricht vanuit Nederland alle operationele werkzaamheden. A laat het beheer van MVDE jarenlang aan B over en heeft lange tijd geen toegang tot de administratie.

De verhoudingen binnen MVDE raken verstoord nadat A onregelmatigheden constateert in de bedrijfsvoering, waaronder niet-marktconforme transacties tussen MVDE en (aan) B (gelieerde partijen). A stelt dat hij hiervan niet op de hoogte was. Er ontstaat een conflict tussen A en B, dat leidt tot gerechtelijke procedures en een bestuurs- en aandeelhoudersimpasse. In juni 2024 (zie ECLI:NL:GHAMS:2024:1643, OR 2024-0191) gelast de OK op verzoek van A een onderzoek naar het beleid van B. B wordt geschorst als

bestuurder. Als OK-bestuurder wordt benoemd mr. M.G.A. Diepman ('Diepman') en als beheerder van de aandelen (minus één) van B wordt benoemd mr. M. van Luyn ('Van Luyn').

Verzoek en tegenverzoeken

Op 31 oktober 2024 verzoekt MVDE de OK om nadere voorzieningen te treffen: schorsing van A als bestuurder met benoeming van een tijdelijk bestuurder en overdracht van A's aandelen (minus één) aan een beheerder.

B ondersteunt dit verzoek en stelt aanvullend dat, als Van Luyn niet als beheerder van A wordt benoemd, de nieuwe beheerder in overleg met Diepman en Van Luyn scenario's moet uitwerken voor de toekomst van MVDE, waaronder ontbinding. Tevens verzoekt B uitbreiding van het lopende OK-onderzoek naar het handelen van A.

A verzoekt op zijn beurt om afwijzing van alle verzoeken en eist ontslag van Diepman als bestuurder, met benoeming van een nieuwe OK-bestuurder. A stelt dat Diepman haar taak een schikking te bewerkstelligen en tot die tijd de situatie binnen MVDE te normaliseren niet naar behoren uitvoert. Diepman had per direct afscheid moeten nemen van B, maar laat MVDE nu feitelijk leiden door B. Diepman stuurt zonder plan aan op ontbinding van MVDE, schaadt de relatie tussen A en Nanjing Magewell Electronics Co. Ltd. ('Magewell', een voor A én MVDE belangrijke zakelijke relatie), werpt onterecht fiscale problemen op en negeert verzoeken om vergoeding van advocaatkosten.

Beoordeling OK

De OK stelt dat voor het ontslag van een OK-bestuurder een hoge drempel geldt: slechts bij kennelijk onredelijk handelen of de verwachting daarvan kan ontslag volgen. A bekritiseert meerdere beslissingen van Diepman, waaronder het niet direct ontslaan van B, het contact met Magewell en het aansturen op liquidatie van MVDE. De OK acht echter de keuzes van Diepman voldoende onderbouwd en in lijn met het vennootschappelijk belang, mede gelet op de impasse tussen aandeelhouders, het afhaken van personeel, onzekerheden rond het Magewell-contract en de beperkte verkoopmogelijkheden van de onderneming. Liquidatie wordt gezien als een gecontroleerd en realistisch scenario ter bescherming van MVDE's handelsvoorraad en ter voorkoming van verdere waardevermindering. Ook A erkende eerder dat liquidatie een oplossing kon zijn. Enkele betwistbare keuzes, zoals het weren van een vertegenwoordiger van A bij feitenonderzoek, leiden niet tot het oordeel dat Diepman kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het verzoek tot ontslag wordt daarom afgewezen.

De OK constateert dat de impasse in de aandeelhoudersvergadering aanhoudt, waardoor beslissingen van Diepman, zoals liquidatie van MVDE, niet worden uitgevoerd. Van Luyn

ondersteunt het liquidatievoorstel en is bereid het beheer over de aandelen van A op zich te nemen. Omdat er geen verbetering is opgetreden in de besluitvorming en reële alternatieven ontbreken, acht de OK overdracht ten titel van beheer van A's aandelen (minus één) aan Van Luyn noodzakelijk om in het belang van MVDE tot besluitvorming te komen en verdere onzekerheid over de voortzetting van activiteiten en handelsvoorraad te beëindigen. Liquidatiebesluitvorming wordt hiermee mogelijk gemaakt.

De OK ziet onvoldoende grond voor schorsing van A als bestuurder. Diepman heeft al een doorslaggevende stem in het bestuur en er is onvoldoende aangetoond dat A het functioneren van Diepman belemmert. Hoewel A zich geregeld kritisch uitlaat en het niet eens is met beslissingen van Diepman, kwalificeert dit niet als belemmerend bestuurlijk gedrag. Het ontbreken van specifieke bestuurstaken of niet-nakoming van afspraken door A is niet aangetoond. Er is geen sprake van zodanig nalatig of tegenwerkend gedrag dat schorsing rechtvaardigt.

B en MVDE stellen dat A producten van Streamgear en Miri via concurrenten heeft laten distribueren zonder overleg met MVDE. A ontkent dit gemotiveerd: Streamgear is volgens hem al jaren inactief en Miri's product is nog niet op de Europese markt beschikbaar. De OK acht deze betwisting overtuigend en ziet geen aanwijzingen voor onrechtmatige concurrentie of het onthouden van zakelijke kansen aan MVDE. Ook zijn er geen sterke signalen dat A zijn bestuurstaken heeft verzaakt in strijd met gemaakte afspraken. Gegronde redenen voor twijfel aan juist beleid door A ontbreken daarom. Het verzoek tot uitbreiding van het onderzoek wordt afgewezen, evenals het verzoek tot kostenveroordeling.

S.A. Slikhuis, juni 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:3426

Zaaknummer: 200.334.340/02 OK

Rechters: C.C. Meijer, W.A.H. Melissen, E. Loesberg, G. Boon en A.G. Thomassen

Advocaten: A.J. van Soele, C. Dullaart, J.G. van der Steenhoven en J.A.M. van de Sande

Wetsartikelen: 2:345 BW en 2:349a lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Minderheidsaandeelhouders/Head B.V. c.s.

Twee investeringsmaatschappijen vorderen in hoger beroep een verklaring voor recht dat zij bij een aandeelhoudersplitsing onrechtmatig zijn onteigend door de vennootschap, haar bestuurders en twee betrokken accountantskantoren. Zij stellen dat de splitsing is gebruikt als uitstootmethode zonder de waarborgen van de wettelijke uitkoopregeling en dat de toegekende vergoeding niet in verhouding staat tot de werkelijke waarde van hun aandelen. De vennootschap voert aan dat de splitsing rechtmatig is verlopen en dat de waardering is gebaseerd op een deskundigenrapport. Het hof oordeelt dat de splitsing voldoet aan de wettelijke eisen van artikel 2:334cc BW en aan de vereisten van artikel 1 EP EVRM. De vergoeding is niet onevenredig laag en van onrechtmatig handelen is geen sprake. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Feiten

[Geïntimeerde 4] ('Head BV'), een wereldwijd opererend sportmerk, is in 2000 beursgenoteerd aan de New York Stock Exchange en Vienna Stock Exchange. [Appellant 1] en [appellant 2] (tezamen: 'Minderheidsaandeelhouders') hebben een klein aandelenbelang in Head BV op de beurs verworven. Nadat Head BV (toen nog een naamloze vennootschap) van de beurs is gehaald en is omgezet in een besloten vennootschap, zijn de aandelen als volgt gehouden: 97,97% door [geïntimeerde 4] ('Head Sports Holding'), 1,9% door Stichting Head Option Plan, 0,31% door de Minderheidsaandeelhouders.

In 2016 besluiten [geïntimeerde 1] en [geïntimeerde 2] (tezamen: 'het Bestuur') tot een aandeelhoudersplitsing ex artikel 2:334cc BW, waarbij de onderneming is gesplitst in twee entiteiten ([bedrijf 1] ('Head Sales BV') en [bedrijf 2] ('Resle BV')). De gehele onderneming van Head BV gaat over naar Head Sales BV, waarvan de aandelen zijn toegekend aan Head

Sports Holding. Minderheidsaandeelhouders krijgen aandelen toegekend in Resle BV, die bij de splitsing een contante vergoeding krijgt van € 214.571.

De ruilverhouding van aandelen en verdeling van activa en passiva is gebaseerd op een waardering door KPMG Alpen Treuhand GmbH ('KPMG'). KPMG waardeert Head BV op € 68,1 miljoen. De ruilverhouding van de aandelen is redelijk bevonden door [geïntimeerde 3] ('HLB Van Daal').

Ondanks bezwaren van de Minderheidsaandeelhouders besluit de algemene vergadering van Head BV tot de splitsing overeenkomstig het voormelde splitsingsvoorstel en heeft de splitsing vervolgens plaatsgevonden.

De Minderheidsaandeelhouders verzetten zich tegen deze splitsing en starten procedures, waaronder een verzoek tot voorlopig deskundigenonderzoek. De benoemde deskundige waardeert de onderneming vervolgens op € 104,8 miljoen.

In het geschil in eerste aanleg wijst de rechtbank de vorderingen van de Minderheidsaandeelhouders af. Zij oordeelt dat de aandeelhouderssplitsing rechtsgeldig is verlopen en dat niet is gebleken van onrechtmatig handelen of misbruik van bevoegdheid. De rechtbank acht de vergoeding niet evident onredelijk en ziet geen grond voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:8 BW, 6:162 BW of 3:13 BW.

Geschil in hoger beroep

De Minderheidsaandeelhouders stellen in principaal hoger beroep dat de feitenvaststelling van de rechtbank in eerste aanleg onvolledig dan wel onnauwkeurig is. Minderheidsaandeelhouders stellen voorts dat de aandeelhouderssplitsing een onrechtmatige onteigening vormt, zonder voldoende procedurele waarborgen en met een te lage vergoeding. Zij beroepen zich op artikel 1 EP EVRM en stellen dat de splitsing niet als alternatief voor de uitkoopregeling van artikel 2:201a BW mag worden gebruikt.

Beoordeling

Het hof oordeelt ten aanzien van het principaal hoger beroep dat de aandeelhouderssplitsing voldoet aan de drie vereisten van artikel 1 EP EVRM:

1. *Wettelijke basis*: artikel 2:334cc BW biedt een toereikende wettelijke grondslag, met extra waarborgen zoals een zwaardere accountantstoets en een verhoogde stemdrempel.
2. *Algemeen belang*: de splitsing dient het belang van Head BV en een goed functionerend

bedrijfsleven.

3. *Proportionaliteit*: de vergoeding moet redelijk zijn. De accountant heeft verklaard dat de ruilverhouding redelijk is. De vergoeding van € 1,10 per aandeel wijkt weliswaar af van de door de deskundige vastgestelde waarde (€ 1,70), maar dit verschil is niet zodanig dat sprake is van een schending van het eigendomsrecht. Er is geen sprake van onrechtmatig handelen door Head BV, het Bestuur, KPMG of HLB Van Daal.

Waardering en transparantie

Minderheidsaandeelhouders stellen dat de waardering door KPMG ondeugdelijk is, gebaseerd op subjectieve en pessimistische aannames. Het hof volgt dit niet en ook de deskundige acht de waardering niet ondeugdelijk. De gerechtelijk deskundige bevestigt dat de waardering van KPMG methodologisch verdedigbaar is, hoewel hij zelf tot een hogere waarde komt. Verschillen in waardering zijn inherent aan het vakgebied.

Ook het verwijt dat Minderheidsaandeelhouders onvoldoende zijn betrokken bij de waardering en splitsing, wordt verworpen. Het hof stelt dat de wet geen verplichting kent tot betrokkenheid van minderheidsaandeelhouders bij de waardering. De Minderheidsaandeelhouders hebben juridische middelen om zich te verzetten, zoals een kort geding of vernietigingsprocedure, maar hebben daarvan geen gebruik gemaakt.

Onafhankelijkheid

Het hof acht niet bewezen dat KPMG of HLB Van Daal onvoldoende onafhankelijk hebben gehandeld. KPMG mocht vertrouwen op de door het Bestuur verstrekte informatie. De deskundige bevestigt dat waarderingen altijd deels subjectief zijn. Ook HLB Van Daal heeft volgens het hof voldoende werkzaamheden verricht en niet is gebleken van schending van beroepsnormen.

Uitspraak

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank. De vorderingen van de Minderheidsaandeelhouders worden afgewezen. De Minderheidsaandeelhouders worden veroordeeld in de proceskosten van het hoger beroep.

D.L. Westerbeek, juni 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:745

Zaaknummer: 200.325.220/01

Rechters: O.G.H. Milar, F.W.J. Meijer en A.J.M. Lauvenberg

Advocaten: R.G.J. de Haan, F.C. Perrick, L.M. Leek, C. Jeloschek, E.M. van Orsouw, R.R. Verkerk, L.M. Leek en D.M. Agranovich

Wetsartikelen: 2:334cc BW, 1 EP EVRM, 2:8 BW, 6:162 BW, 3:13 BW, 2:334y BW, 2:201a BW, 2:334a BW, 2:334e BW, 2:334aa lid 1 BW, 2:328 lid 1 BW, 2:334f BW, 2:334g lid 2 BW en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

GT4U B.V. c.s./Curator van GT HEALTHCARE4U B.V.

In een eerdere uitspraak oordeelde het hof dat de aangesproken bestuurders aansprakelijk zijn op grond van artikel 2:248 BW. In deze vervolgbeschikking kan het hof niet uitgaan van de authenticiteit van een managementovereenkomst, nu het origineel niet is overgelegd. Het hof oordeelt daarom dat betalingen met omschrijving 'managementfee' paulianeus zijn.

In een eerdere uitspraak (ECLI:NL:GHAMS:2025:71, OR 2025-0026) oordeelde het hof dat de aangesproken bestuurders aansprakelijk zijn op grond van artikel 2:248 BW. Vanwege de wijze waarop het faillissement is afgewikkeld, heeft het hof het bedrag waarvoor de bestuurders aansprakelijk zijn gematigd tot € 30.000. Daarnaast was er discussie over een aantal vermeend paulianeuze betalingen, waaronder diverse betalingen ter hoogte van opgeteld € 25.000 met de omschrijving 'managementfee'. De bestuurders hadden kennelijk een kopie van een managementovereenkomst in het geding gebracht, waarop de curator op grond van artikel 85 Rv overlegging van de originele overeenkomst wenste. Het hof heeft de bestuurders een termijn gegeven om de originele managementovereenkomst over te leggen.

De bestuurders hebben de originele overeenkomst niet overgelegd. Daarom kan het hof niet uitgaan van de authenticiteit van de managementovereenkomst. Het hof oordeelt daarom dat de betalingen met omschrijving 'managementfee' paulianeus zijn en aan de curator terugbetaald moeten worden.

H.J. de Kloe, juni 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-05-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1371

Zaaknummer: 200.328.283

Rechters: J.W.M. Tromp, L. Alwin en J.L.M. Groenewegen

Advocaten: E. Doornbos en D. Hazenberg

Wetsartikelen: 85 Rv, 2:248 BW en 42 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod

De curator van een failliete vennootschap vordert veroordeling van een bestuurder/feitelijk beleidsbepaler op grond van onder meer artikel 2:248 BW en vordert oplegging van een bestuursverbod. Hoewel de rechtbank al overweegt een verstekvonnis te zullen wijzen, wordt de zaak aangehouden om de curator in de gelegenheid te stellen de rechtbank te informeren over andere vennootschappen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is.

Een curator vordert, nadat hij met een holding en een andere gedaagde een schikking heeft getroffen, veroordeling van een bestuurder tot betaling van het boedeltekort in het faillissement van een bv op grond van (onder meer) artikel 2:248 BW. Hoe de verhoudingen precies liggen, volgt niet uit de uitspraak, maar de curator verwijst naar lid 7 van artikel 2:248 BW (de feitelijk beleidsbepaler) en naar artikel 2:11 BW (de middellijk bestuurder). De verwijzingen naar deze artikelen wekken de suggestie dat het gaat om een indirect bestuurder van een rechtspersoon die feitelijk beleidsbepaler is van de failliete vennootschap (HR 14 maart 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC1231 (*Lammers/Aerts q.q.*)). Of dit ook daadwerkelijk zo is, blijft onduidelijk, mede omdat het er later op lijkt dat de gedaagde zelf als feitelijk beleidsbepaler wordt gezien.

De curator vordert ook oplegging van een civielrechtelijk bestuursverbod voor de duur van vijf jaar (art. 106a Fw e.v.). Op grond van artikel 106d Fw kan een bestuursverbod ook worden opgelegd aan de feitelijk beleidsbepaler. De rechtbank overweegt dat de curator die oplegging van een bestuursverbod vordert, op grond van artikel 106c lid 1 Fw een uittreksel over moet leggen uit het handelsregister van andere rechtspersonen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is. De rechtbank moet deze rechtspersonen dan in de gelegenheid stellen hun zienswijze uit te brengen over het gevraagde bestuursverbod en de mogelijke gevolgen hiervan. Omdat de curator een dergelijk uittreksel niet heeft overgelegd, wordt de curator in de gelegenheid gesteld de rechtbank te informeren over rechtspersonen waarvan de gedaagde bestuurder of commissaris is en een uittreksel over te leggen.

De rechtbank heeft reeds overwogen een verstekvonnis te wijzen omdat de gedaagde niet is verschenen en de procedure tegen de holding en de andere gedaagde is ingetrokken. Desondanks wordt de zaak aangehouden in verband met het het hiervoor vermelde.

Tot slot is de anonimisering nog opvallend. Hoewel het kennelijk gaat om een failliete bv, wordt de naam van de vennootschap geanonimiseerd tot '[naam V.O.F.]'. Dat dit verwarrend is, behoeft geen betoog.

H.J. de Kloe, juni 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:6120

Zaaknummer: C/10/681056 / HA ZA 24-538

Rechters: J.M.J. Arts

Advocaten: B.B.P.J.M. Derks

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:11 BW, 106a Fw, 106c Fw en 106d Fw

RECHTSPRAAK

Schadestaatprocedure na vaststelling aansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW

De gedaagde is in een eerdere procedure reeds veroordeeld tot betaling aan de curator van het boedeltekort in het faillissement van het bedrijf wegens het kennelijk onbehoorlijk vervullen van zijn taak als feitelijk bestuurder van deze vennootschap. De onderhavige uitspraak betreft een schadestaatprocedure waarin onder andere het beroep op matiging centraal staat.

Feiten, vordering en verweer

Deze uitspraak van de rechtbank Rotterdam betreft een schadestaatprocedure, waarbij het gaat om de vaststelling van de hoogte van de betalingsverplichting waartoe de gedaagde in het faillissement van de vennootschap waar hij als feitelijk bestuurder optrad, is veroordeeld op grond van artikel 2:248 BW.

De gedaagde is reeds veroordeeld tot betaling aan de curator van het boedeltekort in het faillissement van het bedrijf wegens het kennelijk onbehoorlijk vervullen van zijn taak als feitelijk bestuurder van deze vennootschap. De omvang van het te betalen boedeltekort dient te worden vastgesteld in deze schadestaatprocedure. De rechter-commissaris heeft in een eerdere verificatievergadering de preferente en concurrente schulden in het faillissement van het bedrijf geverifieerd en overgebracht naar de definitieve lijsten van erkende crediteuren.

De curator vordert veroordeling van de gedaagde tot betaling van € 715.762,32 zijnde het boedeltekort in het faillissement van de vennootschap. Dit bedrag is gebaseerd op de in de verificatievergadering vastgestelde preferente en concurrente boedelschulden. Voorts vordert de curator dat het vonnis uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard. De gedaagde betwist het door de curator begrote bedrag en concludeert tot niet-ontvankelijkverklaring van de curator in zijn vorderingen, althans afwijzing van deze vorderingen.

Beoordeling

De rechtbank merkt op dat de aansprakelijkheid van gedaagde in deze schadeprocedure niet meer aan de orde is, zodat de verweren van de gedaagde op dit punt niet in acht zullen worden genomen. De aansprakelijkheid van gedaagde staat vast. Enkel het boedeltekort dient nog te worden begroot. De rechtbank overweegt dat de begroting van het boedeltekort behoort te worden gebaseerd op de te verwachten (slot)uitdelingslijst, aan de hand waarvan de omvang kan worden bepaald van de geldsom die naast het overige boedelactief nodig is voor de volledige voldoening van de schuldeisers. De rechtbank baseert de begroting van het boedeltekort op de in de verificatievergadering vastgestelde preferente en concurrente schulden die, verminderd met het boedelsaldo, uitkomen op € 715.762,32.

De rechtbank overweegt dat zij op grond van artikel 2:248 lid 4 BW dit bedrag kan verminderen als haar dit bovenmatig voorkomt, gelet op de aard en de ernst van de onbehoorlijke taakvervulling door de (indirect) bestuurder, de andere oorzaken van het faillissement of de wijze waarop dit is afgewikkeld. De rechtbank heeft per gevorderde post overwogen of er aanleiding bestaat tot matiging. De gedaagde heeft grotendeels de stellingen van de curator niet weersproken, waardoor hij zijn stelling onvoldoende heeft onderbouwd. Overige stellingen van gedaagde zijn naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd. De rechtbank oordeelt dan ook dat matiging niet aan de orde is.

Ten aanzien van de vordering om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, overweegt de rechtbank dat bij het bepalen of zij gebruik zal maken van de haar toekomende discretionaire bevoegdheid gelegen in artikel 233 Rv om een vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, de wederzijdse belangen van partijen een bepaalde rol spelen. Aangezien er in de aanhangige zaak sprake is van een in staat van faillissement verkerende vennootschap met een negatieve boedel, is het duidelijk dat de gedaagde na een eventueel geslaagd hoger beroep een reël incassorisico loopt. Dit belang weegt volgens de rechtbank zwaarder dan het belang van de curator bij directe verkrijging van het toegewezen bedrag.

De rechtbank veroordeelt de gedaagde tot betaling aan de curator van € 715.762,32. De vordering om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren wordt door de rechtbank afgewezen wegens bovenstaande redenen.

D.R.C. Smit, juni 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:5581

Zaaknummer: C/10/673905 / HA ZA 24-151

Rechters: B. van Velzen

Advocaten: C.J.M. Verheggen en W. Boeters

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurders/RISQwise B.V.

Twee statutair bestuurders worden zowel vennootschapsrechtelijk als arbeidsrechtelijk ontslagen wegens boventalligheid en disfunctioneren. De rechtbank oordeelt dat niet is gebleken van een redelijke grond voor opzegging van de arbeidsovereenkomst. De vennootschap wordt veroordeeld aan elk van beide bestuurders een billijke vergoeding van € 250.000 bruto te betalen.

Feiten

Verzoekers ('Bestuurders') hebben in 2007 RISQwise B.V. ('RISQwise') opgericht. Zij hebben in oktober 2022 hun aandelen in de besloten vennootschap verkocht aan PIB Group Ltd. ('PIB'), die op dat moment al in Nederland actief was via een andere onderneming, Light B.V. ('Light'). De Bestuurders hadden daar tot 2007 gewerkt. Zij zijn per 21 december 2022 als statutair bestuurder bij RISQwise in dienst getreden. Op 28 februari 2024 hebben de Bestuurders te horen gekregen dat zij boventallig zijn geworden. Zij zijn toen met onmiddellijke ingang op non-actief gesteld. Bij besluit van de aandeelhoudersvergadering van 27 maart 2024 zijn de Bestuurders ontslagen als statutair bestuurders van RISQwise en zijn hun arbeidsovereenkomsten met inachtneming van de opzegtermijn van zes maanden opgezegd tegen 1 oktober 2024. De Bestuurders zijn het met dat ontslag niet eens, omdat de opzegging in strijd is met artikel 7:669 lid 1 BW wegens het ontbreken van een redelijke grond. Bovendien stellen zij dat de opzegging het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen van RISQwise. De Bestuurders maken om die reden aanspraak op een billijke vergoeding. De kantonrechter moet beoordelen of RISQwise een redelijke grond had voor de opzegging van de arbeidsovereenkomsten. Aan het ontslag zijn de a-grond (bedrijfseconomische redenen of reorganisatie) en de d-grond (disfunctioneren) ten grondslag gelegd.

Oordeel

A-grond

De rechtbank merkt allereerst op dat de stelling van RISQwise dat zij geen twee zelfstandige, voltijds directieposities heeft, zich niet verhoudt met het gegeven dat de Bestuurders daarvoor wel in december 2022 zijn aangenomen. Volgens de arbeidsovereenkomsten zijn zij immers beiden aangesteld als managing director van RISQwise, beiden voor 40 uur per week. Uit de toelichting van RISQwise blijkt wel dat PIB bij het aangaan van de samenwerking met de Bestuurders voor ogen stond dat zij ergens tussen 2024 en 2026 'het stokje' van de CEO van Light zouden overnemen, nadat hij hen 'op vlieghoogte' zou hebben gebracht, en dat de activiteiten van RISQwise zouden worden geïntegreerd met die van Light zodat de Bestuurders dan 'de scepter zouden zwaaien' over die geïntegreerde activiteiten. Dat doet er echter niet aan af dat zij een arbeidsovereenkomst met RISQwise hadden voor de functie van managing director bij die onderneming, niet met Light of voor een functie bij Light.

Het is de rechtbank gebleken dat de samenwerking tussen de Bestuurders aan de ene kant en de CEO van Light aan de andere kant niet is verlopen zoals was gehoopt. Volgens RISQwise zijn de Bestuurders boventallig geworden door de integratie van RISQwise in Light. De rollen die zij vervulden, zijn niet meer door anderen ingevuld en RISQwise heeft geen eigen werknemers meer. Geoordeeld wordt dat RISQwise niet voldoende heeft concreet gemaakt en onderbouwd dat er ten tijde van het ontslagbesluit en de opzegging van de arbeidsovereenkomsten, op 27 maart 2024 dus, (al) sprake was van de situatie dat de functie van elk van beide Bestuurders als gevolg van de integratie van RISQwise in Light was komen te vervallen zodat zij als boventallig konden worden aangemerkt. Van een voldragen a-grond is dus naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken. Bovendien heeft RISQwise niet aannemelijk gemaakt dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende herplaatsingsplicht jegens de Bestuurders.

D-grond

RISQwise heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij de Bestuurders tijdig en voldoende concreet heeft aangesproken op in haar optiek ondermaats functioneren, bestaande in – kort gezegd – achterblijvende financiële resultaten van RISQwise, naar zij op 27 maart 2024 als reden voor de opzegging van de arbeidsovereenkomsten op de d-grond heeft aangevoerd. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat zij hen vervolgens, onder aanbieding van 'tools' zoals coaching en scholing, heeft ingevoerd in een concreet en behoorlijk verbetertraject met als doel het functioneren binnen een – en welke – redelijke termijn op het – en welk – door haar verlangde niveau te brengen, en dat zij hen daarbij ook de beëindiging van de arbeidsovereenkomsten in het vooruitzicht heeft gesteld voor het geval de door haar verlangde verbetering binnen die (redelijke) termijn zou uitblijven. Van een voldragen d-grond is daarom evenmin sprake.

Billijke vergoeding

Het feit dat RISQwise de arbeidsovereenkomsten heeft opgezegd zonder dat zij daarvoor een redelijke grond, bestaande in de door haar daartoe aangevoerde a-grond of d-grond, had, betekent dat de opzegging in strijd met artikel 7:669 lid 1 BW is gedaan en daarin ligt reeds het ernstig verwijtbaar handelen van RISQwise besloten. Aan ieder van de Bestuurders wordt een billijke vergoeding ter hoogte van € 250.000 bruto toegekend.

Redactie, juni 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:5452

Zaaknummer: 690925 HA RK 24-1130

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: L.A.J. Kuijpers en W.M. Blom

Wetsartikelen: 7:669 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder/Stego Nederland B.V.

De voormalige statutair bestuurder van de vennootschap heeft privé-uitgaven op kosten van de vennootschap gedaan en wordt door de vennootschap aansprakelijk gesteld. De rechtbank oordeelde eerder dat de bestuurder aansprakelijk is. Het hof verwerpt de verweren van de bestuurder, waaronder verjaring, verleende decharge en eigen schuld. Volgens het hof is sprake van zelfverrijking en is de bestuurder aansprakelijk voor de geleden schade. Voor de omvang van de schadevergoeding verlangt het hof nadere toelichting.

Feiten

De vennootschap Stego Nederland B.V. ('Stego') houdt zich bezig met de in- en export van elektrotechnische producten voor klimaatregeling. Stego-Holding GmbH ('Holding') is bestuurder en enig aandeelhouder van Stego. Een andere bestuurder ('Bestuurder') heeft ten onrechte op kosten van Stego privé-uitgaven gedaan. Dit bleek uit een onderzoek naar de administratie van Stego. De Bestuurder is na het onderzoek op staande voet ontslagen. Stego werd kort daarop ontbonden door de Holding.

Stego stelt dat de Bestuurder zijn taak als bestuurder onbehoorlijk heeft vervuld. Zij stelt dat de Bestuurder een ernstig verwijt kan worden gemaakt en dat deze de door Stego geleden schade moet vergoeden. De hoogte van de schade moet nog worden vastgesteld.

In eerste aanleg is de Bestuurder veroordeeld in de betaling van de kosten, vermeerderd met de wettelijke rente en de proceskosten. Hij heeft hoger beroep ingesteld.

Vorderingen in hoger beroep

In hoger beroep vordert de Bestuurder vernietiging van het oordeel van de rechtbank. Daarnaast vordert hij op grond van artikel 843a Rv inzage in een aantal documenten van Stego. Daartegenover staat de vordering van Stego. Ook Stego vordert de vernietiging van het vonnis van de rechtbank. Zij vordert de veroordeling van de Bestuurder in de betaling van een

hoger bedrag aan onttrokken bedragen, vermogensverlies en onderzoekskosten.

Oordeel van het hof

Zowel de Bestuurder alsook Stego hebben grieven tegen het vonnis opgeworpen. Volgens het hof staat een persoonlijk ernstig verwijt in de zin van artikel 2:9 BW nog niet vast, wanneer de kantonrechter ernstige verwijtbaarheid op grond van artikel 7:673 lid 7, aanhef en sub c BW heeft aangenomen. Ernstige verwijtbaarheid volgens dit artikel is een arbeidsrechtelijk criterium. Het wordt ruimer toegepast dan het criterium van ernstig verwijt in artikel 2:9 BW.

De inzagevordering op grond van artikel 843a Rv van de Bestuurder wijst het hof af. De Bestuurder heeft de vordering onvoldoende onderbouwd.

Verder oordeelt het hof dat het beroep op verjaring van de vorderingen van Stego niet kan worden toegewezen. Ten aanzien van de transacties die al bij de rechtbank aan de orde waren, ontbreekt het beroep op verjaring in de memorie van grieven. Ten aanzien van de transacties die Stego als vermeerdering van eis in hoger beroep aanvoert, oordeelt het hof dat deze vordering door Stego onvoldoende is onderbouwd.

De volgende grief van de Bestuurder is dat de door de AVA aan hem verleende décharge in de weg staat aan zijn aansprakelijkheid. Omdat tijdens de vaststelling van de jaarrekening niet duidelijk was dat de Bestuurder privé-uitgaven op kosten van de onderneming heeft gedaan, heeft de décharge volgens het hof geen betrekking op deze uitgaven. Ook blijkt uit de aan het hof overgelegde stukken niet dat de décharge de strekking van een finale kwijting of vaststellingsovereenkomst had.

De rechtbank heeft aangenomen dat de Bestuurder aansprakelijk is op grond van onbehoorlijke taakvervulling in de zin van artikel 2:9 BW. Het hof bevestigt dit oordeel. De Bestuurder heeft zijn zorgvuldigheidsplicht tegenover Stego en de Holding geschonden door bewuste manipulatie van de administratie van Stego. Daarbij had hij het doel om zichzelf te verrijken. Daarom is sprake van een ernstig verwijt en heeft de Bestuurder zijn taak onbehoorlijk vervuld.

De omvang van de schadevergoeding moet volgens het hof nog worden vastgesteld. Het vraagt de partijen om de transacties in het geding te rubriceren en te categoriseren naar de soorten transacties.

Het verweer van de Bestuurder dat Stego een eigen voordeel in de zin van artikel 6:100 BW heeft genoten, faalt. De Bestuurder maakt niet inzichtelijk in hoeverre een belastingvoordeel zou bestaan en in hoeverre dit bij de vaststelling van de schadevergoeding een rol zou moeten

spelen.

Ook de vordering van Stego voor vergoeding van financiële schade voor de vertraging in de terugbetaling van de geldsom kan niet worden toegewezen. Volgens het hof is deze schade inbegrepen in de al op grond van artikel 6:119 BW gevorderde wettelijke rente.

Tot slot oordeelt het hof dat het beroep van de Bestuurder op eigen schuld en matiging van de schadevergoeding niet kan slagen.

Beslissing

Het hof heeft de beslissing aangehouden, omdat nog moet worden vastgesteld welke onderdelen van de gevorderde schadevergoeding toewijsbaar zijn. Het geeft de partijen de mogelijkheid om een akte te nemen. Daarnaast vraagt het hof de partijen om een minnelijke regeling te overwegen.

A. Schulz, juni 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 22-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:2561

Zaaknummer: 200.332.273/01

Rechters: W.F. Boele, R.E. Weening en M. Lennarts

Advocaten: J. Knotter en M.G. Krüger

Wetsartikelen: 843a Rv, 2:9 BW, 2:10 BW, 7:673 lid 7 BW, 2:361 lid 3 BW, 2:239 lid 5 BW, 6:100 BW, 6:119 BW, 6:101 BW en 7:677 lid 2 BW